

Tombarella pupúmbala

Un relat de: [touchyourbottom](#)

La Maüd madurà el dia que el rei li somrigué desastrosament. S'adonà, amb sorpresa negativa, que el sobirà , amb aquelles dents groc brut, també, doncs, pixava i cagava. La Maüd perdé, en un instant, l'ídol, el mite, la icona, l'amor de la seva vida. Llençà la nombrosa quantitat de fotografies del monarca retallades de la premsa rosa fúcsia durant anys i panys.

-Maüd, et van escollir aquest nom més que res perquè la dièresi a la 'u' queda gracioseta. I com per fer joc amb el del teu cosí Raül.

-Ah, no va ser pel significat? Vaig buscar-lo: 'donzella forta en la batalla'. Com que vaig sobreviure...

-Oh, sí, és clar, segurament, no ho recordo, aquest fos també un motiu.

I la mare s'escaquejà, amb rialleta de compromís, de la conversa. Un encarregat de parcs i jardins de la capital de comarca, la seva nova relació, l'esperava per anar a pujar turons i després, Nadal a tocar, a comprar torrons aptes per a gent que declina-es-marceix-físicament-i-creu-que-fent-exercici-un-dia-entre-cent-ja-compleix.

La Maüd havia volgut dir-li que se sentia enganyada havent conegut en persona el cap d'estat. Haver estat la periodista de societat substituïda d'una altra periodista de societat igualment substituïda d'una periodista de societat que estava de baixa arreglant-se nas i barbata, desitjosa de copiar frívols cànons de bellesa. Li tocà entrevistar Sa Majestat, l'insigne personatge que de jove i després trobava home encisador. Aquella sensual seriositat, sobretot. El pes de la responsabilitat ben duta, entenia, amb l'altiu orgull que pertocava, fent joc, a la reialesa.

Ah, ah, però...només sentir-li la veu -sí, va ser el primer cop- i copsar-li les pupil·les (que es confessaven d'ideologia justa i arrelada i d'emocions de baix standing) corroboraven amb les paraules amb més-menys èmfasi, que allò no arribava ni a la sola de la sabata d'un autòmata intel·ligent que, per acabar-ho d'adobar, a una pregunta prou divertida -'li agrada, no pagar impostos?'- li va fugir un somrí que evolucionà en rialla desmesurada amb l'acompanyament de descontrolats esquitxos de bava monàrquica. La mandíbula imperial s'exposava, allò li faria perdre molta popularitat d'imatge. Moltes fans farien com ella, aguantant-se les basques. Un cop al pis que compartia amb una amiga propietària de massa objectes per la qual cosa compartia uns quants pisos més, la Maüd periodista de revista lila-morada s'hostià les galtes de pòmuls lapònics amb ganes. S'arrencà un grapat de cabells, tot i no gaudir-ne de massa forra, cabells pixaners mancats de volum. S'afanyà a estripar, cremar, tirar pel bàter les imatges amb les que havia fantasejat, que havia besat, que havia adorat. Aquell ésser no valia res, no era digne de cap subjugació, i, no obstant, governava i el seu perfil apareixia a totes les monedes. Caldria ser pobre per no veure'l. La Maüd va obligar-se a oblidar, va pintar-se les ungles dels peus de color albercoc i als dits s'allisà algunes durícies reincidentes amb l'aparell rebaixador i aplicà crema color blanc trencat (que desprenia una curiosa flaire d'all i julivert), molt nutritiva, en aquelles zones. Es mirà els ulls de xinesa, la cara de xinesa, la cabellera de xinesa de cara tirant a rodona, pell tirant a colrada, la carcassa òssia corporal més tirant a ample que no a estreta.

-Jo em volia casar amb el rei! Que tonta!

Li vingué tuf de biquinis d'una parada de la fira del barri. L'olor penetrava per les esclotxes de totes les finestres mal fermades. Hagué de córrer a vomitar.

-Pernil dolç!

Li n'hi havien donat a grapat, els de la granja-cafeteria. Els feia gràcia la criatureta asiàtica, tan exòtica, adoptada, que dia sí i dia també tenien al local esmorzant amb els seus pares que, si no eren benestants, s'hi feien. S'apropaven a la neneta, amb pernil dolç, li n'oferien. Ella, vinguda d'una misèria escandalosa i fulminant, l'engolia voraçment com les libèl·lules en estat larvari. A tothom encisava veure la Maüd engorjant-se el pernil cuit. Bé, menys als esperits innombrables i innomenables dels porcs assassinats.

Tant en consumí, que l'avorrí.

Avorrí els embotits.

Avorrí la carn.

Més tard, el peix.

La proteïnitzen, doncs, de resultes, amb làctics i ous. El fetge, secretament, esdevenia fetge gras. La Maüd, de tant en tant, emetia uns sons inconfusibles d'oca que, malauradament, ningú va fer-ne cas. El futur se'n faria càrrec.

Així va transcórrer un tram de vida, prou llarg, no tant com la muralla de la terra d'on era aborígen.

-Tombarella pupúmbala!

Saltà al llit. El peluix de mirada jocòndica va haver de suportar, enèsimament, carícies redundants i, el pitjor, un monòleg atabalador que li adreçava.

-Tombarella Pupúmbala, em canvies el nom? El teu ve de riure, sembla de la faràndula, cirquenc o 'quencirc', hahaha, bimbirimbòic, hahaha.

El peluix recordà que una vegada va quedar moll i remoll per culpa de la Maüd entestada en comprar una publicació en què hi apareixia el seu estimat.

-Aquest cel és d'aigua- avisà un oncle octogenari que els estava visitant per prendre vi ranci i galetes, quan la nena de llavors onze anys sortí de la llar amb el pinyó fix i en Tombarella Pupúmbala mal entatxonat en una butxaca del pitxi. L'oncle es dutxà més que ella, mancat de paraigua -i de mareigua, deia- orgullós de no demanar-ne ni acceptar-ne (no eren ni vi ranci ni galetes). Morí més endavant, d'ofegament pluvial. A l'esquela, com el de l'empresa DC-decés havia explicat, s'hi mostrà, per demanda del difunt, una foto d'un firmament portant aigua (un immens cel-llàgrima-presa d'un blau que a la impremta els costà Déu i ajut de reproduir amb fidelitat) més uns versos d'un tal Pluvius Gotam, un antic tan antic que ningú sabia d'on l'havien tret o si realment havia existit.

La Maüd tornà a la llar amb el peluix que havia xopat tanta aigua que servia per a fer peses regalimaires. El ficà a la màquina de rentar, premé la funció centrifugadora. El remolí giravoltaire estupiditzà el desgraciat nino, perdé la facultat de pretendre que escoltava quan la nena-noia li parlava a cau d'orella i a no cau d'orella sense aturador. Hagué d'empassar-se la xerrameca com havia absorbit el ruixat. La Maüd sota paraigua (un dels que l'oncle tossut rebutjà) i ell havia quedat al descobert en la butxaca massa flanc.

La impossibilitat de sospirar per imbuir-se d'ànims s'afegia al malestar del pobre Tombarella Pupúmbala i el seu aspecte com d'alienígena amable perdia cert to porpre brillant. La Maüd començava un nova-de-trinca-dona-que-trenca-amb-immadureses li fotria un solemne rotllo. A entomar-lo. Cap gas alleugeridor per pair-lo, no posseïa òrgans. Estava ben arreglat!

Contra el coixí amb la inicial M brodada amb mestria per la difunta muller del mort per l'aigua, una tia desconeguda que pul-lulava fent cadeneta entre estrelles per formar galàxies de merceria còsmica allà on fos, la es-podria-dir mongòlica Maüd, que s'havia pentinat amb dues cuetes, acostà la faç contra la d'en Tombarella.

-I...saps? El que vull, vul, vull, vull realment és...em fa riure, em fa riure i és ben cert. Vull, vull, vull, vull que em mantinguin. No és cap pecat, que treballin els peons.

'Sort que ja no diu res de canviar-nos els noms', gosà analitzar l'inert ésser.

I, havent passat el temps, la Maüd, aquell dia escarmentada per la visió de la dentadura i l'audició de la veu d'aquell qui mai més adoraria, continuava igual:

-Admeto que implicarà crítiques corrosives i judicis cruents. En el fons, pura enveja. Seré la mantinguda menystinguda. Faré la meva, contra això que diguin i rediguin. Toca cercar un altre objectiu amorós-de-companyia-de-vida que es faci càrrec de mi, com ho van fer els pares.

'D'això se'n diu un tipus d'intel·ligència', raonà en Pupúmbala que, segons com, se l'estimava (més aviat l'apreciava).

-Què per què he estudiat una carrera? Ara ja està fet. He copsat que la no-gens-casualitat de conèixer el mascle que pretenia arreplegar, per com ha anat, no era el camí. Quan facin pipí amb força moderada formacions de

núvols de finals de setembre, l'eclosió de centenars de milers de formigues reina alades el colgaran, m'ho ensumo. Em sap greu pels insectes, ho trobo fastigós, se'm posa la pell de gallina plumada, oberta en canal i escaldada, comparació apresada, no m'agrada, d'aberrants normalitzacions-excusa secular de morts d'aus innòcues privades de vida plena.

'Si als seus vocables afegís un ritme cadenciós, tal volta em podrien gronxar, em podria semi-adormir' pidolà des d'enlloc en Tombarella.

I restà contra tou, impassible a la seva manera -gens ben duta- per força, mentre la maduresa peculiar de la Maüd...progressava?